

Vilhelm Rasmussen: Blandt de foreliggende Lovforslag er det jo Forslaget om direkte Skat paa Indtægt og Formue, der skal bringe de mange Penge. Allerede af den Grund er det rimeligt, at man ganske særlig opmærksomt undersøger, om nu virkelig denne Skattekilde paa retfærdig og rationel Maade vil indbringe de Penge, som den højtærede Finansminister ønsker, og om Bestemmelserne er af en saadan Art, at de sikrer Staten, at den faar de Midler, som ad den Vej kan komme til at staa til Raadighed for Statskassen. Det er ud fra denne Betragtning, jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag. Jeg vil dog forudskikke den Bemærkning, at der bag det, jeg siger, ikke ligger nogen som helst Uvillie imod nogen enkelt Samfundsklasse, saa lidt som der tidligere bag mine Udtalelser om Indtægtsforhold har ligget Uvillie overfor nogen enkelt Samfundsklasse.

Ganske specielt vil jeg gerne — fordi jeg finder, der har været Anledning for mig til det — sige, at jeg har den allerstørste Respekt for de danske Landbrugere, ogsaa den Del af dem, der er Gaardmænd. Naar jeg derfor har omtalt Indkomstforholdene ikke alene i Aar, men ogsaa adskillige Gange i de foregaaende Aar, saa har mit Udgangspunkt været et helt andet end det, man fra mine Modstanderes Side mange Gange har forudsat, og det, som en enkelt Gang er kommet til Orde i Venstrepresen i en Artikel med Overskriften: „Af Klassehadets Dagbog“. Min Motivering er en helt anden. Det, jeg for min Del ønsker, er, at de Mennesker, som ved, hvad de har haft i Indtægt, og som er ærlige nok til at opgive deres fulde Indtægt, ikke skal komme til at betale mere i direkte Skat af Indtægt og Formue derved, at der er andre Samfundsborgere, som enten af Uvidenhed eller Ubetænkksomhed eller slettere Grunde undlader at opgive, hvad de virkelig har i Indtægt og Formue, og jeg har den Tro, at alle uden Hensyn til Parti kan billige en saadan Grundbetragtning. Der er samfundsmæssigt set ikke den mindste Smule Grund til, at de, der er de ærlige, skal tvinges til gennem Lov om Skat paa Indkomst og Formue at betale for dem, der ikke gør sig deres Flid for at oplyse, hvordan deres Stilling virkelig er.

Men naar man ud fra dette Synspunkt skal paalægge Samfundsborgerne en direkte Skat, drejer det sig dernæst om at finde en fælles rationel Maalestok. Hvis man vil købe et Stykke Klæde af en vis Længde, nytter det dog ikke først at maale en Stump af Stykket med Meter, dernæst maale en anden Stump

med Alen og et tredje Stykke deraf med Yard og dernæst lægge disse Tal sammen og saa tro, at man er kommet til en rigtig Forestilling om Stykkets Længde, naar man blot tager Tallene uden Hensyn til de enkelte Benævnelser Forskellighed. Paa samme Maade er det en Opgave ved denne Lejlighed dels under Forhandlingerne her i Salen og dels og navnlig under Forhandlingerne i Udvalget at finde en virkelig ensartet Maalestok, der er rationel og retfærdig overfor alle Samfundets Borgere. Derfor kan det ikke nytte noget, som det til Dels er skinnet frem af Diskussionen om denne Sag hidtil, at holde sig til de bare Tal, at til Eksempel en Skatteborger har 4 400 Kr.s Indtægt, thi det betyder, som nogle ærede Medlemmer allerede har nævnt, yderst forskellige Ting, alt efter som denne Skatteborger skal staa med Penge i Haanden altid for at købe sine Livsfornødenheder, eller han er i Stand til selv at producere det meste af sine Livsfornødenheder og kun behøver for Penge at skaffe sig en mindre Del deraf.

Derfor vil jeg haabe, at det Udvalg, der bliver nedsat om denne Sag, virkelig alvorligt vil arbejde paa at finde en saadan rationel fælles Maalestok. Jeg mener ikke, det kan gøres ganske saaledes, som det ærede Medlem Hr. Rode antydede, idet man søger en Art Levestandardmaal. Nej, det, det egentlig drejer sig om at faa fat paa, er: hvilken Sum af materielle Livsgoder staaar til den enkelte Skatteborgers Raadighed? Det er i Grunden det, denne Lov ønsker, der skal betales Skat af til Staten. Jeg skal ikke her nærmere komme ind paa Betragtninger om, hvorledes en saadan fælles Maalestok skal være, men afventede Drøftelser, som desangaaende maa finde Sted i Udvalget. Men der er visse Ting, som kan bidrage til at hjælpe Samfundet til at skønne over, hvorvidt man nu virkelig har Held med denne direkte Skat paa Indkomst og Formue.

Som en af disse Ting vil jeg nævne, hvad mit Partis ærede Ordfører, der nylig talte, (Wilmann) løseligt var inde paa, at man kommer bort fra den Bestemmelse, der er optaget i det nuværende Forslag, ligesom den findes i de gældende Skattelove, om, at „Offentliggørelse i Pressen eller paa andre Maader af fornævnte Fortegnelse eller Dele deraf maa ikke finde Sted“. Det staaar i § 24, og paa lignende Maade staaar der i § 30: „Ingen Offentliggørelse maa finde Sted af Skattelisten eller Skatteansættelsen eller nogen Del deraf“. For mange Aar siden blev Skattelisterne offentliggjort, men saa ind-